

Μπαμπά είναι μυστικό
δεν το λέμε,

ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΕΡΚΕΔΑΚΗΣ

είναι μόνο για μας

παραμύθια με τον Γιάννη

Εικονογράφηση: ΣΤΑΘΗΣ

Παραγραφος
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΘΗΝΑ 2018

Ο Γιώργος Σερκεδάκης γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Σίβα Ηρακλείου. Διαβάζει και γράφει συστηματικά ποίηση και δοκίμιο. Τελευταία ποιητική του παρουσία στην ετήσια πολύγλωσση έκδοση των GREEK LETTERS της εταιρείας Ελλήνων μεταφραστών. Δούληψε δημόσιες σχέσεις και βιομηχανικό marketing σε δυο πολυεθνικές.

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΣΗΜΟ, ποίηση,
εκδόσεις ΑΠΑΝΕΜΙΑ 1978,
εξαντλημένο

ΑΜΦΙΛΕΚΤΑ, ποίηση
εκδόσεις ΔΙΟΓΕΝΗΣ, 1981,
εκτός εμπορίου,
εξαντλημένο

ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝ ΚΑΙ ΥΔΑΤΩΝ,
ποίηση, εκδόσεις ΔΙΟΓΕΝΗΣ
1989, εκτός εμπορίου,
εξαντλημένο

ΜΠΑΜΠΑ ΕΙΝΑΙ ΜΥΣΤΙΚΟ ΔΕΝ ΤΟ ΛΕΜΕ,
ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ

**Μπαμπά είναι μυστικό δεν το λέμε, είναι μόνο για μας
Παραμύθια με τον Γιάννη**

© Εκδόσεις Παράγραφος, Γιώργης Σερκεδάκης, Αθήνα 2018
© Εικονογράφηση Στάθης Σταυρόπουλος

ISBN: 978-618-81064-5-1

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση, Εκτύπωση, Βιβλιοδεσία:
ΣΥΝΘΕΣΗ, e-mail: info@synthesi-pring.gr

*Σελίδες 64
Σχήμα 16x23,5*

Εκδόσεις Παράγραφος
Κιάφας 3, 106 78 Αθήνα
τηλ.: 210 38 10 502

Στοιχεία συγγραφέα:
giserkedakis@gmail.com
<http://www.perialla.gr>

Απαγορεύεται η με οποιονδήποτε τρόπο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοαντιγραφικό ή άλλο) αναδημοσίευση και εν γένει η ολική ή μερική αναπαραγωγή του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του συγγραφέα.

ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΕΡΚΕΔΑΚΗΣ

Μπαμπά είναι μυστικό
δεν το λέμε,
είναι μόνο για μας
παραμύθια με τον Γιάννη

Εικονογράφηση: **ΣΤΑΘΗΣ**

Αθήνα 2018

§ παραγραφος
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ευχαριστώ τους αγαπητούς φίλους Μπάμπη Δερμιτζάκη,
Διονύση Ντινόπουλο, Ιωάννα Μοσχοβάκου, Σοφία Παγιάτη και Μαρία Ήντα
για την προτροπή τους στην έκδοση αυτών των κειμένων.

Επίσης τον σκιτσογράφο Στάθη Σταυρόπουλο για τον τρόπο προσέγγισης
κι αποτύπωσης των θεμάτων με δικές του γραμμές.

Αφιερώνεται
στον μονάκριβο γιο μου Γιάννη και στην Κέλυ

Περιεχόμενα

Πρόλογος	9
Το πιθήκι και το φιρίκι.....	11
Ένας batman νυχτερίδα	12
Το καπέλο που κρυώνει	14
Το τσαντίρι	15
Καυγιάς σε ταβέρνα.....	16
Ο αποσπερίτης	17
Το σαμάρι	18
Μπίρι μπίρι πατητήρι	20
Η φωλιά	21
Το μπούζι.....	22
Το ρο	23
Χτίζω καλύβα.....	24
Ζω σε καλύβα.....	26
Αφήνω την καλύβα	27
Όχι παραμύθι.....	28
Το κλουβί.....	29
Η μπομπότα	30
Ο Θωμάς	32
Το γλυκό.....	33
Το νηπιαγωγείο	34
Γενέθλια	36
Το παραγάδι.....	37
Το κρυφτό.....	38
Μια φορά κι έναν καιρό.....	40
Ο φόβος	42
Το ρολογάκι	43
Τα μυστικά	44
Πάμε σπίτι.....	46

Περιεχόμενα

Ο караγκιόζης	48
Η κλεφτία.....	50
Στην οδό Κολλοκυνθούς	52
Τα φυληράκια	54
Το πασίτσιο	55
Η νεράιδα και ο ναύτης.....	56
Η πέτρα	58
Ο χοηλιός.....	60
Η φυηακή	62

Πρόλογος

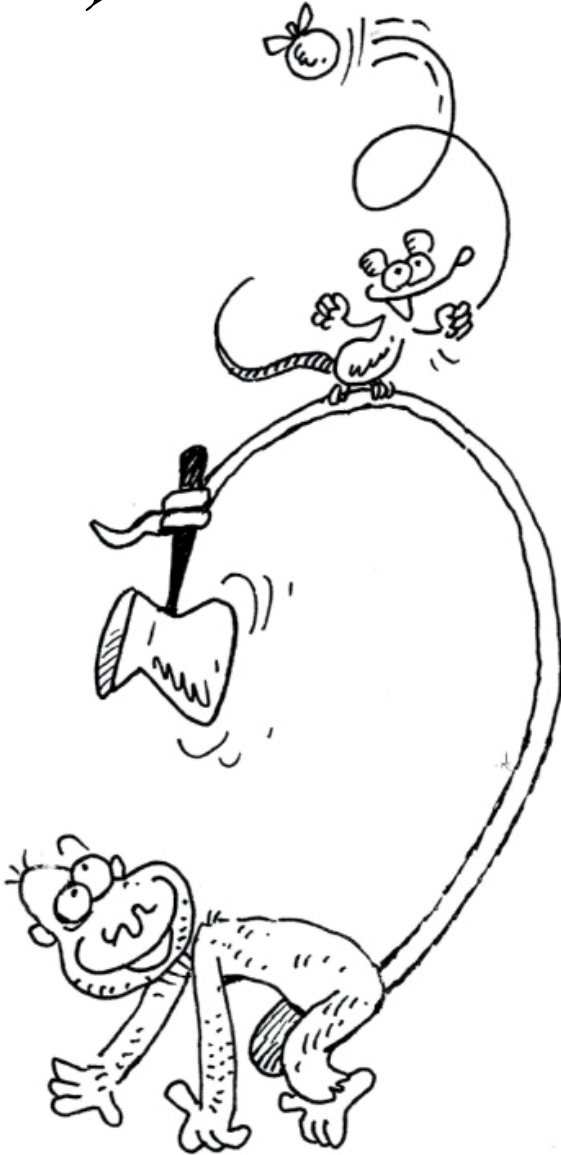
Είμαι μεγάλος μπαμπάς με μικρό γιό. Παραμύθια δεν ήξερα να του πω. Ούτε τραγούδια. Μια μέρα κάτι μαστόρευε... στην κουζίνα και του λήει η μητέρα του: «έλα δω βρε πιθήκι». Παραξενεύτηκε, γέλασε, κι ύστερα άρχισε να με γυροφέρνει μ' ένα κομμάτι μήλο στο χέρι του, μονολογώντας πιθήκι-πιθήκι.

Έτσι στήσαμε αναπάντεχα το πρώτο μας παραμύθι. Και μας άρεσε. Και το ζούσαμε, το επαναλαμβάναμε, του έλεγα τον πρώτο στίχο έλεγε τον επόμενο, μέχρι που μου είπε «μπαμπά είναι μουσικό δεν το λήμε, είναι μόνο για μας».

Αργότερα αναφέροντάς μου τον Batman που μοιάζει με νυχτερίδα, του είπα «έλα να δούμε βρε Γιάννη πού πηγαίνει και τι κάνει αυτός ο Batman που κατεβαίνει σαν σίφουνας, περνάει τα μπαηκόνια μας και χάνεται στον ουρανό». Και να το δεύτερο παραμύθι μας.

Αντίστοιχα λίγο πολύ προέκυψαν και τα υπόλοιπα κείμενα, μνήμες και γέφυρες και ιστορίες μικρομέγαλες, τραγουδιστές, που μού 'δωσαν τη δυνατότητα να μάθω, να βιώσω και να πω σε μένα και στο γιό μου, όλα εκείνα που δεν ήξερα και ούτε θα μπορούσα, δίχως του, να φανταστώ.

Το πιθήκι και το φιρίκι

Ένα πονηρό πιθήκι
σάηταρε με νταηλίκι
στη μηλιά σ' ένα φιρίκι.

Κάτω του ένα ποντίκι
το κοιτάζει όλο φρίκη
ωχ! θα πέσει το φιρίκι.

Ξάφνου ένα πιτσιρίκι
που κρατάει ένα μπρίκι
φοβερίζει το πιθήκι.

Αν θα ρίξεις το φιρίκι
και χτυπήσεις το ποντίκι
υπογράφεις καταδίκη.

Θα σε δέσω μ' ένα φύκι
θα σε χώσω μες στο μπρίκι
και θα βράσεις σαν ραδίκι.

Στάσου φεύγω πιτσιρίκι
παρατάω το φιρίκι
και σαλπάρω με καϊκι.

Ήταν ένα παραμύθι
με μηλιά και με φιρίκι
με ταξίδι σε καϊκι,

μ' ένα πονηρό πιθήκι
που 'χασε το νταηλίκι
μόλις είδε ένα μπρίκι.

Ένας Batman νυχτερίδα

Ένας Batman νυχτερίδα
κυνηγεί μια ακρίδα
σε μπαλκόνι ρετιρέ.

Κατεβαίνει σαν βολίδα
σέρνει μπέρτα και ασπίδα
μιαν αράχνη κατ' ριγέ.

γιατί είδε την ακρίδα
που χαλβάδιαζε καρύδα
αραχτή στον καναπέ.

Ξάφνου πιάνει καταγίδα
και μουλιάζει η καρύδα
βρε παλιόκαιρε καιρέ.

Δακρυσμένη η ακρίδα
πάρε Batman την καρύδα
τι σου έκανα μωρέ;

Ρίχνει πήδους η ακρίδα
και με μάτι συναγίδα
παρατά το ρετιρέ.

Ο χοντρός με το μαχαίρι
από κάτω μ' ένα ταίρι
να του πίνει τον καφέ.

Αν σου κόψω την κοτσίδα
θα την κάνω αηυσίδα
καραγκιόζη σε μπερντέ.

Άφησέ μου την κοτσίδα
θα το πω στη νυχτερίδα
σαν δεν ντρέπεσαι μωρέ.

Κουβαλήει και καρύδα
κι αν σε δείρει δεν σε είδα
πιες τον μόνος τον καφέ.

Σταματάει η ακρίδα
κλαίγοντας στην καταγίδα
και του λείει αδερφέ!

Πρόσεχε τη δεσποινίδα
κι αν δεν κόψεις τα παιγνίδια
θα σε κλείσω στον μπουφέ.

Βρε μικρή μου σ' είχα ταίρι
σαν λουλούδι σε παρτέρι
δεν σε είχα για εφέ,

κι εσύ μ' είχες στο καρτέρι
και με ζέστη και μ' αγέρι
για να πιω έναν καφέ.

Όμως, δεσ η νυχτερίδα
αγκαλιάζει την ακρίδα
ξέχνα το και συ μωρέ.

(Τώρα που 'ρθε καλοκαίρι
αν θα βρείτε νέο ταίρι μην το πάτε για καφέ.)

Το καπέλο που κρυώνει

Το καπέλο που κρυώνει / στο βοριά σαν το ξηλώνει
ήες και ήτανε φωλιά / ήταν του Ομέρ Βρυώνη.
του γνωστού από παλιά.

Βρήκαν κι ένα γιαταγάνι / τρόμαξαν μην κάτι κάνει
το μαζέψαν σαν τηγάνι / και το στείλαν μάνι μάνι
στ' άχρηστα του σιδερά.

Είχε στη σκουριά φυράνει / ξαπλωμένο στο γεράνι
σε μια γλάστρα από πηλό / χωρίς κέφι για σεργιάνι
και κοιτούσε τον καιρό.

Ήταν Τούρκου με λινάτσα / που του μύριζε κι η κάλτσα
κι ήταν και νταής μωρέ / π' αψηφώντας τα στραπάτσα
ρούφαγε τον ναργιλέ.

Έι, μεμέτη που στενάζεις / και τις κάλτσες σου αηλιάζεις
στην πηλατεία μαχαλά / σιώπα, ενοχλείς, φωνάζεις
είσαι δίπλα σ' εκκλησιά.

Και να ξέρεις βρε κουμπάρε / όλοι σου φωνάζουν, Χάρε
με τα μαύρα τα φτερά! / μες στο κλήψε και στο πάρε
δε ριζώνει η χαρά.

Παραθύρι σε τσαντίρι
σε ορίζοντα ανοιχτό
ουρανό έχει χατίρι
το πιθήκι με ποτήρι
που κοιτάζει τον καιρό.

Το τσαντίρι

Κοίτα που μπορεί να βρέξει / σε ομπρέλα θα κρυφτώ
με βροχή ποιος θα μπορέσει / την κασίκα να αρμέξει
λίγο γάλα για να πιω.

Πέντε γύφτοι και κρυώνουν / κόβουν ξύλα βιαστικά
με τα χέρια που παγώνουν / το προσάναμμα κυκλώνουν
και φουσάνε δυνατά.

Άναψε φωτιά να δούμε
πως θα βγει κι αυτή η βραδιά
πως θα ξαναξεσταθούμε
σε ποιο φως θα ορκιστούμε
που να μην μας κυνηγά.

Μπαίνει μέσα κι η αρκούδα
κάτι ρίχνει στη φωτιά
για σκισμένη πελεκούδα
που 'μοιαζε με καλιακούδα
και της βγάζουν το χαϊκά.

Ποιος γελά με παραμύθι
που το γέλιο του πονά
πως βαφτίζονται οι μύθοι
με κουκί και με ρεβίθι
που μαθαίνουν τα παιδιά.

Καυγάς σε ταβέρνα

Μία φέτα κολλοκύθι
πλήκωσε ένα ρεβίθι
σε ταβέρνα μια βραδιά.

Και φωνάζει το ρεβίθι
σήκω φύγε κολλοκύθι
θα μου σπάσεις την κοιλιά.

Τ' άκουσε ο ταβερνιάρης
που' ναι και παραπονιάρης
και φωνάζει δυνατά.

Βρε καλό μου κολλοκύθι
σ' έφερα από το Φίχθι
και μου κάνεις και ζημιά;

Γλίστηρσα μέσα στο λιάδι
είχε ζέστη και σκοτάδι
και δεν ήταν μπαμπεσιά.

Ούτε ξύλο ούτε χάδι
θέλω πιάτο με αηφάδι
για την άλλη τη φορά.

Και δεν είναι παραμύθι
και συνέβη στο Λασίθι
κι έπεσαν του θανατά,

γιατί συντηρούν τα ήθη
και παράγουν και ρεβίθι
μα δεν θέλουν τον καυγά.

Ο αποσπερίτης

Είμαι ο Γιάννης από Κρήτη
κι έχω τον Αποσπερίτη
για ζωγράφο και για χτίστη
όνειρο, να σεργιανά.

*Καμαρώνω τη ζωή του αγαλλιάζω στην ψυχή του,
άρχοντα αλλά και γύφτου, στη χαρά του, που φωτά.*

Και κοιτά τον Ψηλορείτη,
στη μικρή του Δία κοίτη
ακροβάτης δίχως δίχτυ
που βουτάει και γελά.

Και τον ρώτησα μια μέρα
τι σ' αρέσει εδώ πέρα
ο βοσκός με τη φλογέρα,
η νεραίδα στην πηγή;

*Ο χορός και το τραγούδι ο βλαστός και το λουλούδι
και ο άνθρωπος με φλούδι, που στεριώνουν τη ζωή.*

Θα περνώ νύχτα και μέρα
με ασκό και με φλογέρα
στην αγάπη του πατέρα
από δειλίη χαραυγή.

Το σαμάρι

Ήταν ένα παλικάρι, μ' ένα δίχαλο κοντάρι
οπού στήριζε σαμάρι
σ' ένα γέρικο μουλάρι, με ασήκωτα τα βάρη
μπηε τσουβάλια με ελιές.

Δεν το πήρε και χαμπάρι πως η νύχτα θα τον πάρει
κι αν θα βλέπει το μουλάρι
με τις χάντρες κεχριμπάρι, με εμπόδια και βάρη
σ' ανηφόρες και στροφές.

Στο λιιοτρίβι το βραδάκι μύριζε φρέσκο λαδάκι
τι σαλιάτα, τι φαγάκι
τι στα κάρβουνα ψωμάκι και στην πόρτα σε λιγάκι
τι τραγούδια και χαρές...

– Ιστορία; παιχνιδάκι; Ρώτησε ένα παιδάκι.
– Γαύγιζε κι ένα σκυλιάκι
κρυωμένο λιγουλιάκι; αν και με φωτιά στο τζάκι;
Δεν τα ξέρω αυτά εγώ.

– Κι ο καφές ο φραπουτσίνο, το σουβηλάκι κοκοφίνο;
– Ούτε τρώω ούτε πίνω,
τα τρανσφόρμερ δεν τ' αφήνω και το φως αναβοσβήνω
και αυτά θα τα κρατώ.

– Βρε μικρούλικο αντράκι, δεσ το σαν παραμυθάκι.
– Στη δροσιά στο αεράκι
σε κοιτάζει τ' αστεράκι, με το γέλιο του δωράκι
και συ κάνεις μπαμπεσιές;

- Άκουσε με εάν το θες.
Με κουράζεις όταν μου λες
ιστορίες για πουρνάρι,
για σανό, ελιές, σαμάρια...
Δεν το ξέρεις, το κοντάρι
είναι για τους αθλητές;

Μπίρι μπίρι
Μπίρι μπίρι

Μπίρι μπίρι πατητήρι

Και τρυγούσαν όλη μέρα
καλοκαίρι με φοβέρα
κι οι φωνές έφταναν πέρα
ως το δρόμο τον παλιό.

Ύστερα με μπίρι μπίρι
έμπαιναν στο πατητήρι
κρασοστάφυλου χατίρι
μια φορά κι έναν καιρό.

Τσάμπουρα από σταφύλι
σκεπασμένα από χυμούς
απογέματα ως δειήλι
ιστορίες ο παππούς.

Μούστος κι αύριο κρασάκι
από τον πάτο του σωρού
στη γωνιά έτρεχε ρυάκι
μέγα θαύμα του Θεού.

Είχανε κι ένα ηυχνάρι
κρεμασμένο στο δοκάρι
που τρεμόσβηνε με χάρη
και τα βλέπανε διπλά.

Και γλιστρούσαν και μεθούσαν
κάθε κούραση ξεχνούσαν
στα σταφύλια που πατούσαν
κι όλα ήτανε απλά.

– Ε! μπαμπά το μπίρι μπίρι
μήπως ζει σε πατητήρι
με το μούστο σε ποτήρι
που μυρίζει και μεθώ;

Έχει μάννα, έχει κύρη
ή κοιμάται σε τσαντίρι
μήπως και το ηεν Σωτήρη
πες μου κάτι, σε ρωτώ.

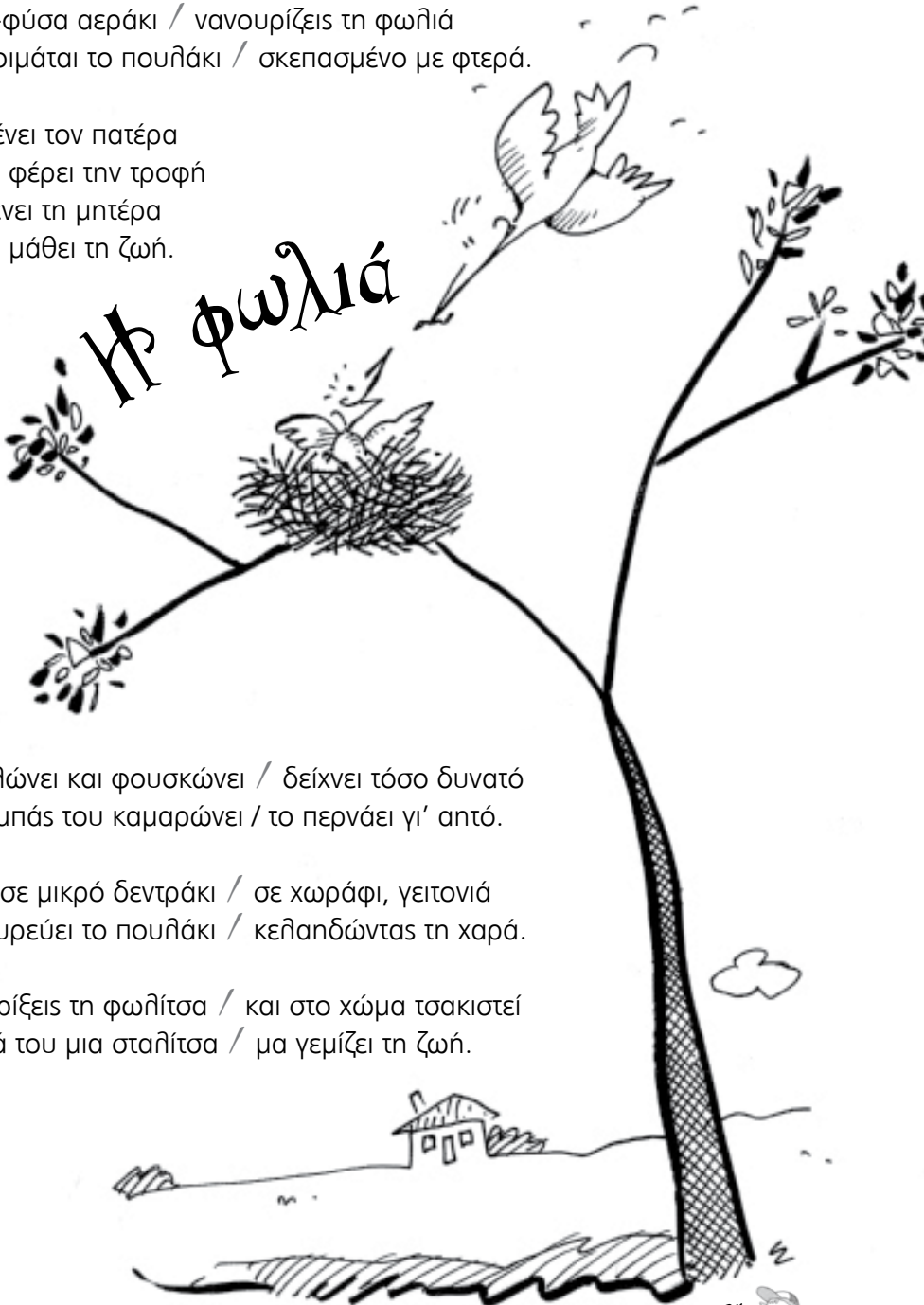
Ζώντας μες στο πανηγύρι
το ξεχνάς το μπίρι - μπίρι
θα μας παν σε πατητήρι
εκδρομή με το σχολειό.

Μες στο ράμφος το κληράκι / χτίζουν τα πουλιά φωλιά
κάστρο και παραμυθάκι / που τον ουρανό κοιτά.

Φύσα-φύσα αεράκι / νανουρίζεις τη φωλιά
που κοιμάται το πουλάκι / σκεπασμένο με φτερά.

Περιμένει τον πατέρα
να του φέρει την τροφή
περιμένει τη μητέρα
να του μάθει τη ζωή.

Μεγαλώνει και φουσκώνει / δείχνει τόσο δυνατό
ο μπαμπάς του καμαρώνει / το περνάει γι' αυτό.

Πάνω σε μικρό δεντράκι / σε χωράφι, γειτονιά
χουζουρεύει το πουλάκι / κεληπδώντας τη χαρά.

Ε! μη ρίξεις τη φωλίτσα / και στο χώμα τσακιστεί
η χαρά του μια σταλίτσα / μα γεμίζει τη ζωή.

Το μπούζι

Το νερό να είναι μπούζι
το παιδί κλαίει και σκούζει
μου τραβά και το μπουρνούζι
δεν το θέλει δροσερό.

Πες μου τώρα τι να κάνω;
τι να βρω να το γλυκάνω;
και ζητάς και από πάνω
παγωνιέρα να σου βρω;

Δεν σου είπα πού παρκάρω
παρατήσανε το κάρο
το στενό μοιάζει με χάρο
πώς αηλιώς να σου το πω;

Τέρμα, τέρμα δεν μπορούμε.
Την αλήθεια θα του πούμε,
παγωνιέρα δεν θα βρούμε
πάγους και τριαληρό.

Γιάννη, Γιάννη μου, Γιαννάκη
είσαι πια παλικαράκι
κι αστεράκι μα κι αντράκι
πια δεν είσαι και μωρό.

Άκουσε με: το νεράκι,
για να πλύνει κεφαλάκι
και τα πόδια στο παιδάκι
πρέπει να 'ναι χλιαρό.

- Τώρα με κοροϊδεύεις;
- με τα λόγια με χαϊδεύεις;
- Μάθε ότι με παιδεύεις.
- Θέλω κρύο το νερό!

*Άκου να σου πω βρε Γιάννη
Μη σε πούνε χαϊβάνι
που δεν ξέρει το τι κάνει ...*

- Δεν το σκέφτηκα αυτό!

- Με μπερδέψατε πατέρα!
τρία βράδια στη βεγγέρα
κι όλο για μια παγωνιέρα;
πώς ο Γιάννης να χαρεί;

- Με ζαλήσατε στο μπούζι.
Φταίει το παιδί που σκούζει;
Φέρε μου κρύο καρπούζι
και σωπαίνω στη στιγμή.

Το ρο

Που να ξέρω σαν σε βρήκα
πως σε βάφτισαν Ριρίκα
να μπορείς να ήες το ρο.
Είπα βρήκα κελεπούρι
έκανα και καλαμπούρι
σαν με κέρασες θαρρώ!

Όργωνες με κουταλιάκι
άσπρο χρώμα, ροζ βαζάκι
υποβρύχιο νερό.
Όπως ώριμη γυναίκα
λίγο πριν το παρά δέκα
που δεν βρίσκει πια γαμπρό.

Τι ντροπή τώρα Ριρίκα
μες στο δρόμο με σφυρίχτρα
που κρεμάς σαν τον σταυρό;
Που φοράς γκριζα κασκέτα
σαν κομπιούτερ με δισκέτα
κι όλο τρέχεις για χορό...

Τι μου βρήκες τι σου βρήκα
ένα ρι πάνω στο Ρίκα
που δεν ήταν ούτε ρο...
Άκου Ρίκα ή Ριρίκα
όρκο παίρνω πως σε βρήκα
σε βανίλια χρώμα ροζ.

Χτίζω Καλύβα

Μικρομέγαλα ξυλάκια
ίσιες βέργες καλαμάκια
σύρμα, φουντωτά κλαδάκια
όλα μας τα υλικά.

Έχομε νερό, ψωμάκι
στο κεφάλι καπελάκι,
πάμε για το καλυβάκι
στο αμπέλι τι καλή!

– Μα δεν βλέπω καλυβάκι.
As περίμενες λιγάκι
ανυπόμονε Γιαννάκη,
θα το φτιάξουμε μαζί!

Παίρνουμε τα πέντε ξύλα
να ταιριάζουν όχι χύμα
ανά δυο σφικτά με σύρμα
και το πέμπτο κορυφή.

– Πω πω τι σκληρό το χώμα.
Ευτυχώς! το 'θελεις λιώμα;
Άφησε κάπου τη γόμα...
Τρέξε, φέρε το λιοστό!

Άνοιξα την πρώτη τρύπα
με μια πέτρα τώρα χτύπα
Ναι στη βέργα! μόνο κοίτα,
θέλει μπήξιμο γερό.

Δένουμε φούντες καλαμία
πιο σφικτά δεν ειν' αχλάδια
στη δουλειά δεν έχει χάδια...
βρε θα πάμε στο χωριό.

...Και να ξέρεις η καλύβα
σ' εφοχί με καταγιίδα
προστατεύει σαν ασπίδα
μη βρεθείς με πυρετό .

Τώρα και τρεις άλλες τρύπες!
– Πυραμίδα, βίλια είπες;
– Για γεράκια και για γύπες...
Τι μου μέλλεται να δω.

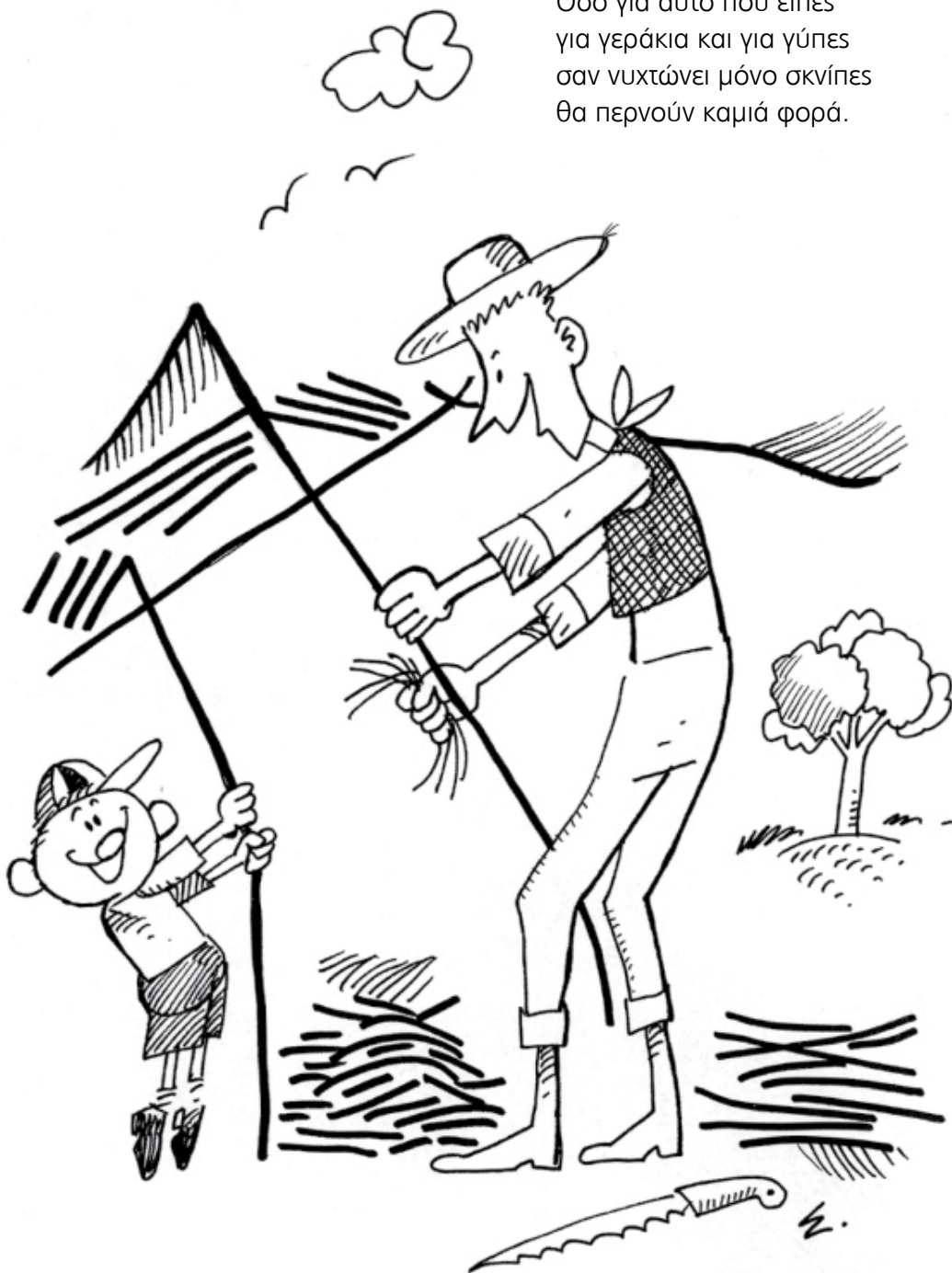
– Δίχως δώμα χωρίς στέγη
στον αέρα θα μας φεύγει
έτσι χτίζουμε οι Βέηγοι
να αντέχουν στο Χιονιά.

Φτιάχνουμε ξυλοκαλύβα
που 'ναι όμορφη σαν ντίβα
κι όσοι βλέπουν απ' τη Σίβα
θα ζηλεύουν σαν παιδιά.

Θα μυρίζει το φλισκούνι
άρωμα στο κορφοβούνι
θα ηχεί και το κουδούνι
της κατσίκας που βοσκά.

Όσο για αυτό που είπες
για γεράκια και για γύπες
σαν νυχτώνει μόνο σκνίπες
θα περνούν καμιά φορά.

Ζω σε Καλύβα

– Να σου πω μωρέ πατέρα
Τι σκεφτόμουν όλη μέρα
προτιμώ να ζω δω πέρα
παρά να 'μαι στο χωριό.

Στην καλύβα στο αμπέλι
δεν με νοιάζει δεν με μέληει
κι αν με πούνε και κοπέλι
τον κακό τους τον καιρό.

– Αν σ' αφήσω μοναχό σου
ίσως χάσεις το μυαλό σου
μέσα στο ξεριζωμό σου
απ' το σπίτι της βολής.

Να βολεύεσαι σε τόπο
και μικρό και δίχως κόπο
θέλει κόληπο μα και τρόπο
μην απογοητευτείς!

Είδες τι ωραία μέρα;
Δεν θα πάμε από κει πέρα
κατηφόρα σαν φοβέρα
και ηλακούβες, δεν περνώ.

Στου αλόγου την κοιλίτσα
μη χτυπάς πολύ τη βίτσα
θα σε ρίξει με την πίσσα
και μετά τι να σου πω;

Κράτα γκέμια στη χαρά σου
μην τα θες όλα δικά σου
το μπροστάνι μας στοχάσου
που θα δεις να σε χαρώ.

Καλοκαίρι σε αλώνι
με καρπούζι και πεπόνι
που το στάρι ξεφαντώνει
κι εγώ χαίρομαι να ζω....

Σ' ένα δέντρο σ' έναν ίσκιο
στη ζωή μου ξαναβρίσκω
μουσική με δίχως δίσκο
στον αέρα π' αγαπώ...

– ...Είναι κι η καλή η νύχτα
π' ονειρεύεται με νύστα
όλα τα αστέρια πίστα
με καμάρι τα κοιτώ...

Να ρωτήσω σαν παιδάκι;
Ήμερώνει σε λιγάκι
στού Θεού μας το δισάκι
έχει δώρα για να δω;

– Δεν το ξέρω αν μπορέσω
άλληλα θαύματα ν' αντέξω
διαφορετικά θα τρέξω
να γυρίσω στο χωριό.

Καλοκαίρι στην καλύβα
κι ύστερα ξανά στη Σίβα;
νύχτα με πυγολαμπίδα
ή με φως κανονικό;

Αφήνω την Καλύβα

Τέλειωσε το καλοκαίρι
με δροσιά και με αέρι
σύννεφα στον ουρανό.

Και στο χώμα στο παρτέρι
σέρνεται το μεσημέρι
και μαδά βασιλικό.

Τώρα που νωρίς νυχτώνει
και αργά θα ξημερώνει
θα ανοίξει το σχολειό...

Με αυτά και με εκείνα
και χορτάτος και με πείνα
κάτι πρέπει να σκεφτώ.

Στην καλύβα τι θα κάνω
το σχολειό μου δεν το χάνω
την παρέα μου ζητώ.

Μήπως ήες πρέπει να φύγω;
Δεν μπορώ; Θα ρίξω πήδο
κι αστραπή για το χωριό.

Πάω νηπιαγωγείο
δεν το ήέω για αστέιο
το σκεφτόμουνα καιρό.

Περιμένει η δασκάλα
να με δει από τη σκάλα
ν' ανεβαίνω να γελώ.

Και στην τσάντα θα χωρέσω
αθλησιά που θα φορέσω
αν συμβεί κάποιο κακό.

Όμως θέλω να μαζέψω
και παιχνίδια για να παίξω
όταν παρακουραστώ.

Θα ξανάρθω καλοκαίρι

θα φωνάξω και τ' ασκέρι

θα τους πω ελάτε δω.

Για να δείτε τι σημαίνει
για καλύβα πού ξεμένει
μοναχή μες στον καιρό.

Ιστορία πού κλειδώνει
ξεριζώνεται τελειώνει
δίχως σκόνη και καπνό.

Όχι Παραμύθι

Σου 'χω πει και για το σπίτι
που 'βηλεπε στον Ψηλορείτη
του παππού σου στο χωριό;

Στον ασβέστη σ' ένα τοίχο
μες στη ζέστη και στον ύπνο
βγήκε ένα βουιτό.

Απ' τη γη μέσα στο χώμα
για οχισμή ίδια με στόμα
άνοιξε σ' ένα λεπτό.

Ράγισαν τρία δοκάρια
τρέμανε σαν παλικάρια
που γεμίζουνε θυμό.

Ανοιγόκλειναν οι πόρτες
δες και ήτανε προδότες
του σπιτιού το ριζικό.

Και κουνιότανε οι τοίχοι ...
Θε μου δεν θα έχω τύχη
αν τους δω ένα σωρό.

– Πού να πάμε τώρα μάννα
σε πηλασία, σε αλιάνα,
σε χωράφι ανοιχτό;

Σέρναμε μέσα στη νύχτα
δυο σεντόνια, φόβο, νύστα
φυλαχτό κι ένα σταυρό.

Και ξαπλώσαμε στο χώμα
ουρανέ δεν έχω στρώμα
όμως έχω φυλαχτό.

Άλλο φόβο να μη δούμε
το πρωί σαν σηκωθούμε
φέξε μας το λυτρωμό.

Το κλουβί

Θα 'ρθει μία εποχή
που θα ψάχνουμε κλουβί
να κρυφτούμε.

Θα μας στέλνει ο Θεός
κάτι απ' της γης το βίος
να περνούμε.

Θα μιλούμε μοναχοί
τη δική μας τη φωνή
για ν' ακούμε.

Και στον κόσμο το γλυκό
τον συχνά φαρμακερό
θα του πούμε:

Αναπάντητη σιγή
πιο καλή απ' την κραυγή
που θρηνούμε.

As τον άπονο ντουινιά,
να μοιράζει συμφορά.
Προσπερνούμε.

Σαν πουλιά χωρίς φτερά
που δεν έχουν πια φωλιά
προσπαθούμε.

Δεν διαλέξαμε κλουβιά.
όμως σε σαθρά σκαριά
δεν πετούμε.

Η Μπομπότα

Η ζωή 'ναι караβάκι
τ' ουρανού που μ' αεράκι
ταξιδεύει στο ντουινιά.

Στα κουπιά του οι πνοές μας
στα πανιά του οι καρδιές μας
όνειρα στα μηλε νερά.

– Δηλαδή φυσούμε ξύλα;
μήπως έχεις πει τεκίλα;
Τα 'χεις κάνει αχταρμά.

Γάλα με δημητριακά!
δύο αυγά τηγανιτά!
και χυμός με ανανά!

...Άκου, κάποιοι στρατιώτες
τρώνε το πρωί μπομπότες
κι όμως λεν κι ευχαριστώ...

Μπέρδεψες πανιά με ξύλα
γέμισα ανατριχίλα.
Τη μπομπότα μακριά!

...και δοξάζουν το Θεό τους
για να κατοικεί εντός τους...
Κάνε και εσύ σταυρό!

– Δεν μ' αρέσει στρατιώτης
Εγώ προτιμώ ιππότης
και στο λiew καθαρά,

– πως στον πόλεμο των άστρων
πορθητές μεγάλων κάστρων
θα με κάνουν αρχηγό!
Γιατί είμαι παλικάρι
με φωτόσπαθο, κοντάρι
και θα βρω λογαριασμό.

Ο Θωμάς

Δούληε ολή τη μέρα
μες στον ήλιο στον αέρα
και τα δίχτυα στη σειρά.

Ήταν ένα γεροντάκι
που 'χε σε σπηλιά σπιτάκι
και τον φώναζαν Θωμά.

Με αρμύρα με φεγγάρι
ο Θωμάς σαν παλικάρι
τη ζωή του προσκυνά.

Μες στο βράχο είχε σκάψει
το κουφάρι κι είχε βάψει
μ' ένα χρώμα φωτεινό.

Έχει ο Θεός για όλους
για το χώμα για τους σβώλους
και για μένα τον ψαρά.

Ίσα ένα κρεβατάκι
μια γκαζιέρα για φαγάκι
και σταμνί για το νερό.

Θάλασσα κυρά μου είσαι
τη ζωή μου τώρα ντύσε
όνειρα χειροπιαστά.

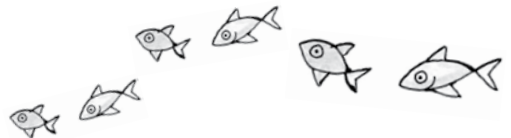
Το Χειμώνα και η βάρκα
όταν έφευγαν για μάρκα
μπουκαδούρες με βοριά.

Είδα το μικρό κοπάδι
να δοξάζει πρωί βράδυ
για χορτάρι μια μπουκιά.

Το πεζούλι χωρίς φράγκο
το διαμόρφωσε σε πάγκο
και μαστόρευε κουπιά.

Στη σπηλιά με το σπιτάκι
είδα κι ένα σημαιάκι
προς το κύμα να κοιτά.

Στην αυλή του το πηγάδι
ο κουβάς το παραγάδι
κι όλα πήγαιναν καλά.

Ένας Γιάννης μουρμουρίζει
η κοιλιά του γουργουρίζει
από πείνα που θερίζει
μες στη νύχτα και ξυπνά.

Λέει πως στριφογουρίζει
έτσι για να ξεχωρίζει
απ' το κρέας και το ρύζι
τα γλυκά που αγαπά.

Με καημό που δεν ορίζει
νευριάζει, κοκκινίζει
σαν πεισμώνει και δακρύζει
και πηγαίνει στη γωνιά.

Όπως μου ξεκαθαρίζει
ο θυμός που ξεπορτίζει.
δεν παλεύεται, φοβίζει
και γκρεμίζει και σκορπά.

...Αναμμένος, ξεφυσάει
σκέφτεται το πού να πάει
το γλυκό δεν του μιλάει
πώς να το βρει στη νυχτιά;

Ξαφνικά κι ενώ βρυχάται
πέφτει και ξανακοιμάται
ήσυχια μην τον ξυπνάτε
στ' όνειρο του σεργιανά.

Το γλυκό

Κοιμισμένος περπατάει
όποιον βρίσκει τον ρωτάει
το γλυκό αν ξενυχτάει
και τους δρόμους που περνά.

Μια σωπαίνει, μια μιλάει
άπραγος κι η ώρα πάει
και ολόγυρα κοιτάει
όταν βλέπει ξαφνικά,

φως ν' ανάβει μες στο κρύο
φούρνος ζαχαροπλαστέιο
δυσ τσιμπιές μην ειν' αστέιο
κι ονειρεύεται ξανά...

Ονειρεύεται, πως χτίζει
μυρωδιές που αιχμαλωτίζει
μες στο φούρνο που τσιρίζει
σαν ροδίζει τα γλυκά!

– Λουκουμάδες και παστέλι
όλο ζάχαρη και μέλι
θα 'θελα και μην σας μέληθε
τι τα δόντια μου χαλά.

Αμάν! τούρτα καραμέλα
στολισμένη σε πιατέλα...
δος την μου, χωρίς κορδέλα
και θα την κρατώ καλά.

Το νηπιαγωγείο

Έχω νηπιαγωγείο
μπουμπουνίζει, κάνει κρύο
ψιχαλίζει, θα βραχώ.

Ξέχασα έχω κι ομπρέλα
αν θα βρέξει, όμως έλα
μην μ' αφήνεις μοναχό.

Ξεκινώ, σφίγγω την τσάντα
μέτρημα ως το τριάντα
και το βήμα μου γοργό.

Μη μου βάζεις άλλο ρούχο...
Γάλα; Ναι! σοκολατούχο!
Άκου! είναι μυστικό...

Αγαπάω τη Νεφέλη!
της το είπα και με θέλει
δυνατό μα και κομψό.

Τόσα ρούχα, θα ιδρώσω
και μπορεί και να κρυώσω
ίσως και με πει χοντρό

...Όσο για τις ζωγραφιές μου
κι αν χαλάσουν οι μπογιές μου
δεν θα στενοχωρηθώ...

...Ως την άλλη εβδομάδα
θα 'χουμε ξανά λιακάδα
που εγώ την προτιμώ!

Και, μπαμπά! το μεσημέρι
θα γυρνούμε χέρι- χέρι
όχι με τρεχαλητό.

Θα σου μάθω ιστορίες
που μας λένε οι κυρίες
και τραγούδια με σκοπό.

Παραμύθια και παιχνίδια
που ποτέ δεν είναι ίδια
έχουν γράμμα, αριθμό.

Για να μάθεις αλφαβήτα
μη μιλάς, εμένα κοίτα
πως τη λένω στο λεπτό.

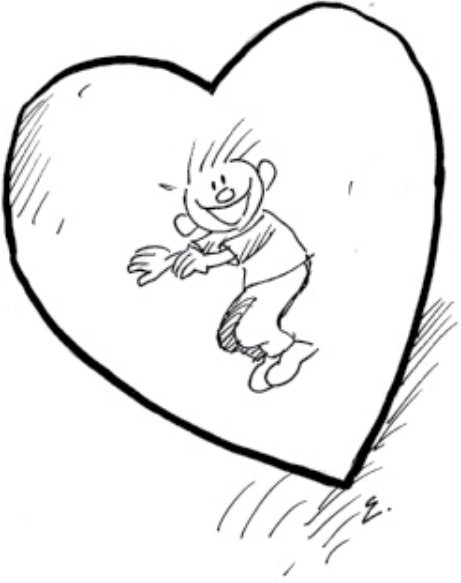
μπαμπά είναι μυστικό δεν το ήξευρα, είναι μόνο για μας

Γενέθλια

του Γιάννη μου

Μεγαλώνεις, μεγαλώνω
σαν ψηλώνεις χαμηλώνω
κάνεις όνειρα και ήλιώνω
που μυρίζουν και μεθώ.

Στις ματιές σου σκαρφαλώνω
γέλια και χαρές σηκώνω
τη ζωή μου διορθώνω
και σου ήέω σ' αγαπώ.

Πέντε χρόνια στερεώνω
παραμύθια που σκαρώνω
γιε μου δεν τα φανερώνω
να κρατήσουν για καιρό.

Αν καμιά φορά βουρκώνω
αν συχνά σε καμαρώνω
ποιος θα πει σε αρματώνω
αστεράκι μου μικρό;

Έτσι ψάχνω αν μπορέσω
τις ευχές μου να φυτέψω
στη ζωή σου πριν στερέψω
να καρπίσουν, πριν χαθώ.

Το παραγάδι

Ένα σούρουπο σαν χάδι
και πριν πέσει το σκοτάδι
μου καθάριζες αχλάδι
κι εγώ χάζευσα σκαριά.

Ήταν καλοκαίρι βράδυ
με μια βάρκα παραγάδι
όμορφη χωρίς ψεγάδι
και με κάτασπρα κουπιά.

Το νερό ήταν χρυσάφι
όπως λένε στην Ανάφη
γεμοφέγγαρο που βάφει
των ονείρων τη χαρά.

Που ξυπνάει με τα χρόνια
καβαλιά τα χελιδόνια
τ' αεράκι στα μπαλκόνια
και μοιράζει ομορφιά.

Ο ψαράς που 'ριχνε δίχτυ
Μπέρδευε συρτή με σύρτη
κι ας γυρνούσε μεσονύχτι
να μαζέψει τη σοδειά.

Είχε μάθει το ξενύχτι
με καλό καιρό, με πνίχτη
κάθε μυστικό για δίχτυ
που πληθαίνει την ψαριά.

Πώς στηρίζει σημαδούρα
μη χαθεί στη μπουκαδούρα
πώς τη βάφει όχι σκούρα
για να φαίνεται μετά.

Πως διαλέγει τα μπαγκάζια
η δουλειά δεν θέλει γκάτζια
άλλο βόλιτα άλλο νάζια
άλλο άγκυρες, σκοινιά.

...σήκωσε το παραγάδι
πόσα ψάρια σ' ένα βράδυ
με τη θάλασσα σαν λιάδι
και στο κύμα σιγαλιά.

Δώδεκα μεγάλα ψάρια
άλλα τόσα καλαμάρια
αχ! και να 'χα δυο αμπάρια
δεν χωράνε στον κουβά....

Αχ σπίτι μου σπιτάκι μου
και σπιτοκαλυβάκι μου
γυρεύω το παιδάκι μου
μην το είδες πουθενά;

Μήπως μπήκε στη ντουλάπα
για Ζορρό μπέρτα και κάπα
και φουσκώνει σαν τη φράπα
κι αν το βρω θα μου γελά;

Το Κρυφτό

Λες να το πιασε η πείνα
και να πήγε στην κουζίνα
για σταφίδα σουητανίνα
που πολύ την αγαπά;

Να κοιτούσα μες στην τσέπη
όπως κάνει η Ευτέρπη
δεν νομίζω ότι πρέπει
δεν χωράει στα στενά.

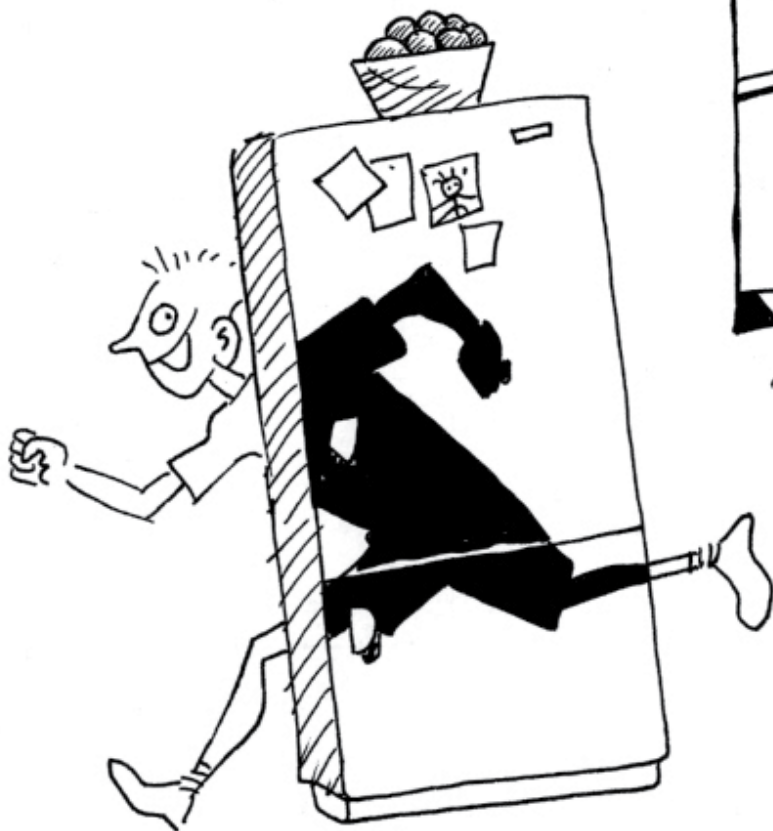
Ίσως ψάχνει σε ντουλάπι.
Ξέρεις έχει το γινάτι
όταν όχι πω σε κάτι
άλλο κάνει στα κρυφά.

Πού είσαι βρε παιδάκι μου
αστέρι αστεράκι μου
μικρό πειρακτηράκι μου
σου φωνάζω δυνατά.

Για να δεις δύο παιγνίδια
που 'ναι άλλα κι όχι ίδια
όμορφα σαν τα στολίδια
φανερώσου τώρα δα.

Δεν με βρήκες δεν με βρήκες
σε μπελάδες και αν μπήκες
ήμουν πίσω απ' τις αντίκες.
Να! στα μάτια σου μπροστά.

Κάτω από τη βιτρίνα
που αρέσει στην ψιψίνα
και την κρύβει η κουρτίνα
στο γραφείο στη γωνιά.

Μια φορά κι έναν καιρό

Και γυρνά το παραμύθι / από μύλο στο Λασίθι
πάνω σ' ένα σαμιαμίθι / στην παλιά του γειτονιά.
Μα στο δρόμο κάποιιοι ήνε / παραμύθια πια δεν θέμε
τη ζωή μας δεν την κθαίμε / έχει και ανηφοριά.

Πικραμένο λιγουλάκι / σκαρφαλώνει στο σπιτάκι
όπου είχ' ένα παιδάκι / η κυρία Αθηνά.
Ήταν ένα αγοράκι / με κοντό παντελονάκι
που το φώναζε Γιαννάκη / και περνούσαν μια χαρά.

Μάθαινε παραμυθάκια / που γεννούν τα χωριουδάκια
έφτιαχνε και παιγνιδάκια / αετούς για να πετά.
Έτρωγε με το κουτάλι / το γλυκό το πορτοκάλλι
και δεν ξέραν που θα βγάλλει / τόση γλυκά ξαφνικά.

Ζούσε της καρδιάς το χτύπο / μέσα σε μεγάλο κήπο
μ' αρμπαρόριζες, με φίκο / και πολλή λαχανικά.
Και φυτεύανε πατάτες / και μαρούλια και ντομάτες
σε αυλάκια όχι γλάστρες / που μεγάλωναν γοργά.

Ζύμωναν μ' αλεύρι, λάδι / το ψωμάκι τους μιγάδι
ιστορίες από χάδι / και ο μήνας είχε εννιά.
Είχαν λάμπα και μαγκάλλι / και των θουλουδιών τα κάλλη
άρωμα στη βιοπάλλη / κι η αυλή μια ομορφιά.

Είχαν πρόβατα και σκύλους / τ' άλογα τα είχαν φίλους
μα τα έδεναν σε στύλους / πριν κινήσουν για δουλειά.
Μην ξεχάσω την κασίκα / που τη φώναζαν Μαρίκα
κι έτρωγε μέχρι και σύκα / και βοσκούσε ως αργά.

Της αρμέγανε το γάλα / νόστιμο στην κάθε στάλα
το περίσσευμα σε γυάλα / για μυτζήθρα πιο μετά.
Είχανε και μια ψιψίνα / ήταν καθαρή και φίνα
και που χόρταινε την πείνα / μ' αποφάγια στη γωνιά.

Κάπου-κάπου στο μπακάλη / μακαρόνια στην αγκάλη
ένα χάπι για τη ζάλη / τη βδομάδα μια φορά.
Μα η έγνοια μια μέρα / ήρθε μέσα στον αέρα
σαν τελάλης από πέρα / μακριά την ξεγιτιά.

Είν' η κόρη μου δασκάλα / και διδάσκει και με σκάλα
και με πίνακα τραμπάλα / κι αγαπάει τα παιδιά.
Ε! κυρά με το Γιαννάκη! / Θέλει ηες μόνο τυράκι;
Γράμματα και παιγνιδάκι; / Για σχολείο δε γροικώ.

Της ζωής τα παιγνιδάκια / ζούνε στα παραμυθάκια
έτσι γίνονται τ' αντράκια / ξένε μου να σε χαρώ.
Θα τα πω με τον Γιαννάκη / είναι δύσκολο λιγάκι
φέρε το κομπιουτεράκι / και θα βρω λογαριασμό.

Ο φόβος

Είσαι ένα αυγουλάκι / με πορτοκαλί ματάκι
κι έχω ένα στοματάκι / και σε τρώγω στο λεπτό.

Με τ' ασπράδι μεγαλώνω / με τον κρόκο δυναμώνω
ονειρεύομαι στεριώνω / τη ζωή παρατηρώ.

Να μην ξεχάσω να σου πω / πως μου αρέσεις χτυπητό
μα και βραστό, τηγανητό / σ' ομελέτα φουσκωτό...

...πως ροδίζεις στις πατάτες / κοκκινίζεις με ντομάτες
και στου τηγανιού τις άκρες / με ψωμάκι σε ζητώ.

Με αυγά μα και με γάλα / μάγος είμαι σε δικάλα
αθλωνίζω την αλίνα / και με ήνε κι αρχηγό.

Και δεν έχυσα το γάλα / με τ' ασβέστιο για μπάλα
είναι που 'κανα τραμπάλα / τι ζητάς να θυμηθώ...

- Κοίτα τώρα τι συμβαίνει: / και με τρώς και πόνος μένει
και ο φόβος περιμένει / το αυγό το τυχερό...

- ...ήνε είμαι μια ζωούλα / θα γινόμουνα κοτούλα
μια ανώνυμη ψυχούλα / αν με φας θα τρελαθώ...

- ...θα γεννιόμουν σε κοτέτσι / μ' ένα τσόφλι σαν στουπέτσι
κότες, κόκορες και έτσι / θα γληντούσα τον καιρό.

- Μα κι εσύ, πιο ζαχαρένια / με αυγά σοκολατένια
και δεν θα 'χα φόβους κι έγνοια / αν θα ζήσω, αν χαθώ.

Το ρολογάκι

Θέλω ένα ρολογάκι / όμως μπλε με σπορ λουράκι
που τις ώρες να μετρά.

Και τις δώδεκα τις ώρες / σε λιακάδες και σε μπόρες
να μπορεί να τις χωρά.

Κοίτα να 'χει κουρντιστήρι / όχι το καβουρντιστήρι
δίπλα στον περιπτερά...

Να μην έχει μπαταρία / τέλος παύλα και τελεία
διάλεξε σε κλασσικά.

Αν δε βρεις πάρε... Γιοκάι / ακριβό! για να μη σπάει
λένε είναι δυνατά.

Έχει τέτοιο ο Αντώνης / είναι φίλος της Υβόννης
το φορούσε στο σταθμό.

...ξέρεις θα 'ναι παιγνιδάκι / πάνω στο δεξί χεράκι
και θα λήξει στο λεπτό

πως μεγάλωσα μια στάλα / νεροπότηρα το γάλα
π' άδειαζα τόσον καιρό...

Τα μυστικά

Και να πιστέψω βρε μπαμπά
πως φύλαγαν τα μυστικά
οι παλαιοί μες στα παλτά;
Σε μια ξύλινη κρεμάστρα
σαν τ' απόρθητα τα κάστρα
που δεν βλέπουμε τα άστρα;

Και σαν είχαν καραμέλα;
ήλεγαν στα παιδάκια έλλα
πριν την κρύψω σε καπέλα;
Δεν το ξέρω αν μπορέσω
τέτοιο ψέμα να χωνέψω.
Με το ζόρι δεν θα παίξω.

(Γιατί τούτο είναι τρέλα / για μωρά σε κούνια μπέλα
στη βροχή χωρίς ομπρέλα.

Αν κι εδώ είναι Ελλάδα / κι όποιος κάνει κουζουλάδα
του ανάβουν και λαμπάδα.)

...και καλή για το Χειμώνα
που με κρύο στην Αυλήωνα
βρίσκουν ζέστη και κρυψώνα.
Όπως και στο Μαραθώνα
που μ' αγιάζι η Παγώνα
κάνει νάζια σαν γοργόνα!

Αἰλιά για το Καλοκαίρι
όπου κάποιο περιστέρι
πάντα κουτουλιά σ' αέρι;
Σκέψου να το βρει στο χέρι
κλήμα, μέρα μεσημέρι
μπρος στον τοίχο του μπαρμπέρη.

Ο ντουινιάς θα κοροϊδεύει
η ντροπή θα περισσεύει
που κανείς δεν την μαζεύει.
Για να ξέρεις το τι φέρνει
μυστικό σαν μπαινοβγαίνει
για να μάθει τι συμβαίνει...

Κι έτσι, ο Θεός που ξέρει
δεν αφήνει σ' ένα χέρι
μυστικά να μεταφέρει...
Τα φυλάει στο κεφάλι
μήτε κρύο μήτε ζάλη
και δεν βγάζει και ντελιάλη.

Πάμε σπιτί...

Πάμε-πάμε, πάμε-πάμε / στο σπιτάκι μας γυρνάμε
μπας και βρούμε για να φάμε
κάτι τισ.

*(και μπαμπά δεν προσπερνάμε / πρόσεχε μπροστά κοιτάμε
τους γνωστούς δεν χαιρετάμε
εννοείς;)*

Θα ανοίξουμε την πόρτα / θα ανάψουμε τα φώτα
θα σου πω τι θέλεις, ρώτα
και θα δεις,

στο ντουλάπι μας μπισκότα / και κονσέρβες και καρότα
και ψωμάκι σαν μπομπότα
τι θαρρείς;

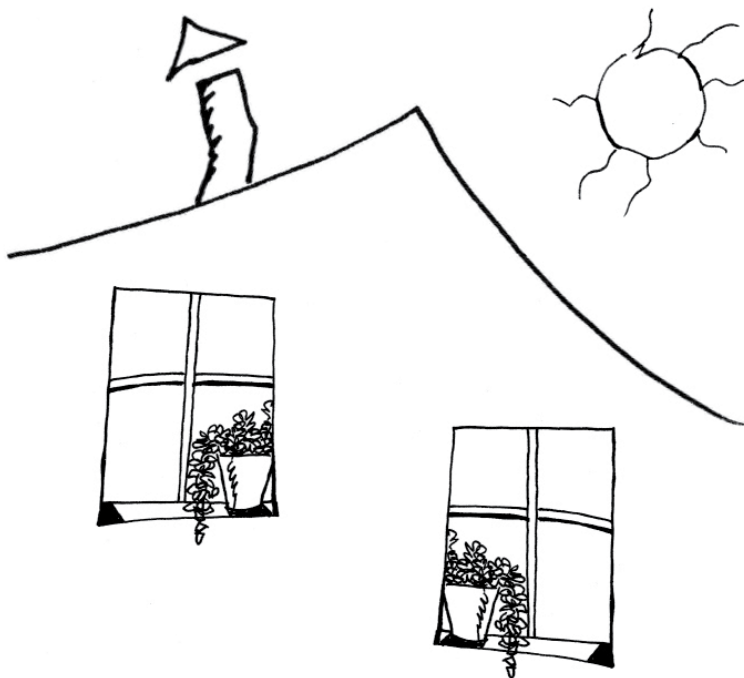
...έχουμε και στο ψυγείο / και τυρί για ζέστες κρύο
μα και στο ψητοπωλείο
της στιγμής.

Κι ακτινίδιο για φρούτο / που σκοτώνει το σκορβούτο
και μη με ρωτάς πια πού ν' το
να το βρεις!

– Το πρωί σαν ξημερώνει / θες να βγούμε στο μπαλκόνι
με το φως, όταν σιμώνει
της αυγής;

μπαμπά είναι μυστικό δεν το ήξεμε, είναι μόνο για μας

Που ξυπνά τα όνειρα μας / καθώς πέφτει στα φυτά μας
και γεμίζει τη ματιά μας
να χαρείς

σαν ο ήλιος ανατέλλει / στη ζωή μας που τον θέλει
να της πει το μη σε μέλλει
της ευχής;

– Τέλειωσε το πανηγύρι / στο κλεισμένο παραθύρι
καλοκαιρινό χατίρι
κι απορείς.

Ως το άηλο καλοκαίρι / δεν θα μείνουν με τ' αέρι
οι πετούνιες στο παρτέρι
εποχής.

Δες τα δέντρα τα μεγάλα. / Για μου ρίζωσε με γάλα
στα ταξίδια τα μεγάλα
της ζωής.

Ο Καραγκιόζης

Θα αφήσεις τώρα Γιάννη
γιουγκιό και γιαταγάνι
στα καρότα του μπακς μπάνι
να σου πω κάτι στ' αυτί;

Ρώτησα τον Καραγκιόζη
τόσα χρόνια που μας σώζει,
ο μπερντές αν μας αρμόζει
με το γέλιο φυλακή.
Ρώτα συ τον Χατζηαβάτη
οπού ξέρει το ραχάτι
και σκυφτός χωρίς γινάτι
τα βολεύει στη ζωή.

Προτιμάς το κολλητήρι
που με πήδους στο τσαντίρι
φτάνει ως το παραθύρι
στο σεράι για να δει,
τον αγά αν θα θελήσει
ξαφνικά να ξεπορτίσει
να ξεσκάσει ή να βήξει
ό,τι φέρει η στιγμή,
που τον πιάνει στο ψηστήρι
πως τον άφησαν μπατίρη
κι έτσι ήρθε στο Βεζίρη
μπας και δει και προκοπή;

...όπου με το μπίρι-μπίρι
βρίσκει κι ένα σκαλιστήρι
κάνει ήλεκκο για φακίρη
και φυτεύει στη στιγμή

τις ευχές του τις βολές του
και τις ψευτοντουφεκιές του
κι αν το συναντήσεις πες του
να αλληλάξει τακτική;

Γιατί κάποιος που δεσπόζει
στη ζωή και εφαρμόζει
αντί ζάχαρη γλυκόζη
έχει δύναμη πολλή.

Επιστήμη που διασώζει
και το ξέρουν κι οι μαφιόζοι
σε καλύβα προσαρμόζει
γέλιο μα και αντοχή.

Η κλεφτία

...και μπαμπά, μέχρι το τρία
ζουν οι κλέφτες στην κλεφτία;

Και ξεκίνησαν μια μέρα
με σαρίκι και φοβέρα
από τόπους όλο ξέρα
και γυρνούσαν το ντουιιά.

Ήξεραν την ιστορία / για τους κλέφτες, την κλεφτία
κάθε μέρα στην πλατεία / αλλήλα και στην εκκλησιά.

Μα τους έλειπε σοφία
και ταξίδεψαν Ινδία
πιο μετά και στην Πυθία
και της είπαν σοβαρά:

Κυρά μάντισσα Πυθία / μην το δεις σαν αμαρτία
ζουν οι κλέφτες στην κλεφτία / και περνούνε και καλιά;

Σαν τους ψεύτες στην ψευτιά
τους λειψούς μες στη Λειψία
σαν τους Τούρκους στην Τουρκία
και σαν όλα τα κακά;

– Τους λειψούς και τη Λειψία / πάρτα πίσω με τη μία
γιατί βλήπω φασαρία / και το λέω καθαρά.

Πάμε τώρα στην κακία. / Στην κακούργα κοινωνία
οι κακοί και η μαγεία / της ξαφρίζουν τα λεφτά.

Μετά τρέχουν με μανία
τέρμα γκάζι στην ευθεία
και ας έχουν μυωπία
που τα βλῆπουν και διπλά.

Ξέρεις η ανοησία / πάντα ζει με φαντασία
κι οι χαζοί απ' τη χαζία / ζούνε με κουτσομπολιά.

Σαν ξυπνάς κάθε πρωία
για να πας εφημερία
τα κλεφτρόνια στη γωνία
είναι φρίκη, συμφορά.

Παρακμή στην ιστορία / δεν ζητούνε πια σοφία
κι ας μην έχω ευκαιρία / για να πω και δυο κρασιά.

Μάλλον κάποιοι θα με βλέπουν
κι έτσι δεν το επιτρέπουν
είναι που δεν το αντέχουν
με τα ήθη τα χρυστά.

*Μάθε τους σαράντα κλέφτες / τους μπερδέψαν με γαλιέτες
και τους κόψανε σε φέτες / κάποτε στη αραπιά.*

Αν σας πάρουνε για ψεύτες
θα σας κάνουν μαριονέτες
και θα είστε πια κι οι φταίχτες
για το χάλι του ντουινιά.

Και γι' αυτό η κλημπία / έμεινε Βαβυλωνία
τόσα χρόνια τιμωρία / σε σκηνές και μυστικά.

Στην οδό

Στην οδό Κολλοκυνθούς
κάποιοι είχανε αγρούς
κι έβαλαν δυο Αλβανούς
φύλλακες για τους κακούς.

Κολλοκυνθούς

Κοίταγαν τον ουρανό,
πέταγαν χαρταετό,
πότιζαν και στον αγρό
τα μαρούλια στο ληπτό.

Πέρναγαν δύο κοντοί
μάλλιον ήτανε Ρωμιοί
και ρωτούν οι Αλβανοί
Βούλγαροι ή Πολωνοί;

– Όχι, επιπλοποιοί.
Έπιπλα στο πι και φι.
Με ληφτά η πλήρωμή
πού πελάτης να φανεί...

Έχομε και αδερφή
πιο ψηλή κι από τζαμί.
Ξέρει, φτιάχνει και φαί
μ' αύριο θα παντρευτεί.

...κι από κλέφτες τι ακούς;
που...στων κήπων τις οδούς
με μια γούνα αλεπούς
τους περνάς για αρχηγούς;

Τούρκους, Κούρδους, Αφγανούς;
και φτωχούς Πακιστανούς
που φοβούνται τους χοχλιούς;
Βρε τι ψέματα ακούς!

Σπίτι έχομε λωτούς
ντολημαδάκια με ανθούς
και χοχλιούς μπουμπουριστούς
και ξεννάς της Μιχαήλους.

Πάμε μη μιλάς γι αυτούς
που φοβούνται τους κακούς
ίσκιους βλέπουν στους αγρούς
και στους κήπους παλαβούς.

Τσιμεντώνεις τους αρμούς.
Τους βουιλώνεις δεν ακούς,
και ας βγάζουνε αφρούς
στην οδό κολοκυνθούς.

Τα φυλληράκια

Κάποιος με απλά λογάκια
θα μου πει τα φυλληράκια
ποιος τα φέρνει στο ντουινιά;

Να τα φέρνουν τα πουλάκια
με το ράμφος σε ματσάκια
και τ' απλώνουνε μετά;

Μήπως τα παραμυθάκια
σαν πεσμένα αστεράκια
και σκαλώνουν στα κληριά;

– Δεν νομίζω τα σποράκια
διότι θέλουν χωραφάκια...
τόσο βάρος ποιος κρατά;

Φύλλη! είπα. Φυλληράκια!
κι εσύ νόμιζες παιδάκια
ζαβολιές και τα λοιπά;

– Μ' ένα λάμδα και με γιώτα;
όπως λέμε Παναγιώτα;
μ' έμπλεξες για τα καλά...

– Μα δεν μ' έχουν ούτε φίλο
πρόσκληση δεν θα τους στείλω
φιληράκια είν' αυτά;

Όταν πείραζαν τον Μάνο
και γελούσαν κι από πάνω
και τον κλώτσαγαν κρυφά;

– Με νομίζεις πιτσιρίκι.
Μην το δεις για νταηλίκι.
Άκουσε με μια φορά:

Ρώτα κανένα γεωργό
βγάζει για φύλλα και βλαστό
μαντινάδες στο λεπτό.

Τα κλαδεύει τα χαϊδεύει
κι η χαρά τον κυριεύει
σαν κρασί στο κοιλιασιό.

– Κοίτα μην πέσεις σε βοσκό
περνά το κύμα για ασκό
και το ψάρι ναυαγό.

Αν και ξέρει το ραδίκι
το πικρό, πως είναι φρίκη
και δεν τρώγεται ωμό.

Ομορφιά χωρίς λογάκια
κρεμασμένα φυλληράκια
που κοιμούνται στα κλωνιά.

Τα ξυπνούνε τα πουλάκια
και τα κάνουν τραγουδάκια
και παινεύουν το ντουινιά.

Δε ρωτούνε ποιος τα φέρνει
δεν τα νοιάζει ποιος τα παίρνει
γιατί ζουν την ομορφιά.

Το παστίτσιο

Βάλε μου ένα παστίτσιο
δεν με νοιάζει το σερβίτσιο
η κοιλιά μου έχει βίτσιο
μόνο στα ορεκτικά.
Όμως θέλω κι ομελέτα
ρίξε και λιγάκι φέτα
κι άφησε τα σουρτα φέρτα
κάνε και καμιά δουλειά.

Και στην ταραμοσαλιάτα
μήπως έβαλες πατάτα;
Α! ωραία... δύο πιάτα.
Τι; Πεινάω τρομερά!

Τως ξέρεις το τραγούδι

καίγεται το πελεκούδι

και το νηστικό αρκούδι

δεν χορεύει σαν πεινά...

Για το βάζο με το σύκο
το ξεπάστρεψα και σήκω
κι αν περνάμε από τσίρκο
δεν θα πούμε στα θεριά
ότι για να πιω το γάλα
στο ποτήρι με την μπάλα
για την τελευταία στάλα,
βάζω όρο δυο γλυκά.

Η νεράιδα και ο ναύτης

Από την πηγή βγαλμένη / και στη θάλασσα σκυμμένη
μια νεράιδα περιμένει / το καράβι να φανεί.

Μες στο γέλιο της κρατάει / τη χαρά για να γεννάει
παραμύθια όπου πάει / κι όνειρα για τη ζωή.
Ξανθομάλλη, χτενισμένη / δροσερή, ταξιδεμένη
όμορφη και παινεμένη / δείχνει την ευχαριστεί,
να κοιτάζει το λιμάνι / σαν μεγάλο караβάνι
που τραβά στο μείνάνι / για να πει και μια ρακή.

Ένας ναύτης μεθυσμένος / μες στον κόσμο του χαμένος
και σε κουπαστή γερμένος / την κοιτάζει κι απορεί.
Λένε - και αυτός, το ξέρει / πως η μοίρα αν σου φέρει
μια νεράιδα σε καρτέρι / μην ρωτήσεις πώς και τι.
(Αν τρομάξεις να το κρύψεις / αν θαυμάσεις μη μιλήσεις
γιατί αν το μαρτυρήσεις / θα σου πάρει τη φωνή).

...Αχ νεράιδα μου γοργόνα / και της ομορφιάς εικόνα
ο μπεκρής σε μια κοιλώνα / άκουσε τι θα σου πει:
Πάντα τρέχω να προφτάσω / τη ζωή μου να χαράξω
με καφέ να ξευυστάξω / και με βρίσκει το πρωί
να πηγαίνω στο λιμάνι / σαν φακίρης μες στο χάνι
κι είναι κάτι που μου φτάνει / στη φτωχή μου τη ζωή.

Βρίσκω και βοριά σαν πάω / με βιτσίζει και πονάω
και κρυώνω και ρωτάω / καθαρά, σε μια στιγμή:
(αφού ξέρω, σεργιανάει / χίλια μύρια συναντάει
και προφταίνει και φυσάει / μέρα-νύχτα μια ζωή).
Ποιο καράβι θα σφυρίξει / το λιμάνι πριν αγγίξει
πού την άγκυρα θα ρίξει / ποιος θα δέσει το σκοινί.

Αν γοργά θα ξεφορτώσει / κι όταν όλα τα τελειώσει
αν πλυθεί να ξειδρώσει / να 'ναι έτοιμο ξανά,
για το άηλο του ταξίδι / με κρασί μπορεί και ξύδι
που περνάει Γαλαξίδι / με τα κύματα ψηλά...
Μια και είμαι μόνος κι έρμος / ξέμπαρκος και λιπημένος
και λιγάκι μεθυσμένος / του φωνάζω δυνατά.

Έι! Φίλε καπετάνιε!
δεξιά, γρήγορα κάνε
από δω ήνε πως πάνε
σαν μπατάρουν τα κρασιά.
Έτσι το λοιπόν νεράιδα
μπερδευτήκαν παραγάδια
στο βοριά, γεμάτα κι άδεια
και η θάλασσα βαθιά.
Όνειρο μου σαν σε είδα
γέμισα ανατριχίλα
με το φόβο μου ασπίδα
σου ζητώ ταπεινά.

Μη μου πάρεις τη φωνή μου / να σε τραγουδώ καλή μου
που ανοίγεις την ψυχή μου / μες στον άγριο ντουινιά.

Η πέτρα

Χίλια χρόνια κρεμασμένη σε θαλασσινό μπεντένι
μία πέτρα μαγεμένη ήνεε ότι καρτερεί
κάποιον να της πει σταράτα πως υπάρχει και μια στράτα
που περνούν καλή μαντάτα να τα βρει να λυτρωθεί.

Θέλει τόσο να μιλήσει κι έχει τόσα να ρωτήσει
σε ανατολή και δύση όταν περιπλανηθεί
στο ταξίδι της ημέρας στα φτερά μιας περιστέρας
για να έχει ελευθέρως να μπορεί να μπει να βγει.

Όμως αν ξαναμιλήσει με το που καθημερίσει
τη ζωή που θ' αντικρύσει απ' την πρώτη τη στιγμή
θα της πει: άκου κυρά μου τόσα χρόνια εκεί χάμου
είχες χτίσει τη χαρά μου σ' ενός κάστρου την κορφή.

Κι όπως ήμουν καθισμένη προς στο πέλαγο γερμένη
με τον τρόπο που τρελαίνει του αέρα η βουή
μου 'ήγε είσαι δεμένη, με τα μάγια κρατημένη
και σε βλεπούσε σαν ξένη όλοι ξένοι και δικοί.

Μοναχή παραμιλούσε κι ένας κόκκορας κοιτούσε
κόκκινο ήιρί κουνούσε και της ήξει νευρικά.
Άκουσε κυρία πέτρα με την αρμυρή σου μπέρτα
αψηφάς την κάθε πέτρα. Είναι πράματα αυτά;

Στα παλιά, όποιος θωρούσε μέδουσα αν συναντούσε
εκείνη δεν τον συγχωρούσε και τον πέτρωνε γοργά.
Κι είναι πέτρες ξεχασμένες, μες στον κόσμο σκορπισμένες
που τις ήνεε στοιχειωμένες και κανένας δεν ρωτά...

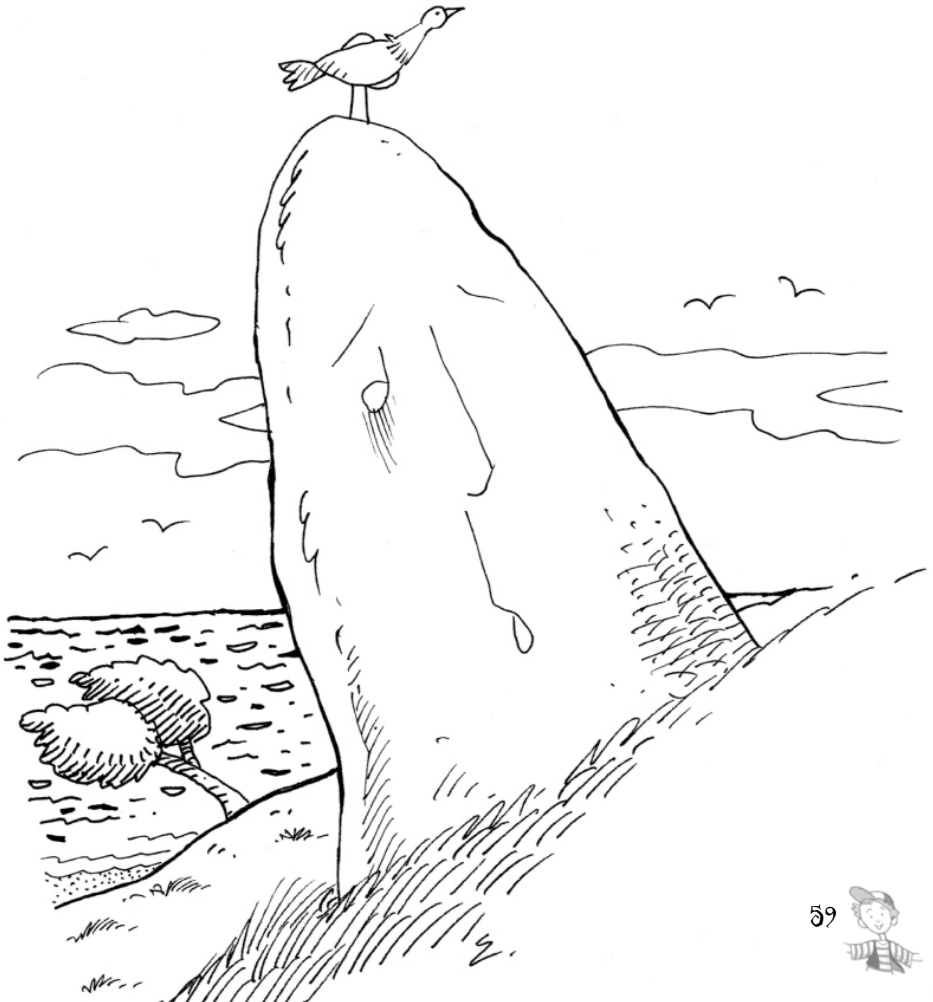
Μα ο μάγος που περνούσε από 'κει που αγαπούσε
και για μάγια τραγουδούσε της φωνάζει ξαφνικά:
Αχ βρε πέτρα μου μπιρμπίλω έχεις τσάμπα μάγο φίλο
καλιγώνω και τον ψύλλο μα μου πήρες τα μυαλιά.

Και το ξέρεις πως τα μάγια δεν τα λύνουν παρακάλια
ούτε όσοι με τα κιάλια σε κοιτούν σιωπηλιά.
Αν σου δώσω τη μιηλιά σου κι οι ξερολιθιές κοντά σου
γίνουν πέτρινα παιδιά σου, ξαναχτίζεις τον ντουινιά;

Λίγο μόνο θα μιλήσω μέχρι να το συνηθίσω
μα και πώς να εξηγήσω είμαι πέτρα που σιωπά.
Έτσι αλυσοδεμένη με το χώμα σκεπασμένη
τι νομίζεις απομένει σε μια πέτρινη καρδιά;

Η ελπίδα που προσμένει χρόνια παραπεταμένη
μια στο σούρουπο σκυμμένη μια στους ίσκιους που μετρά
θέλει μάγε αν ξυπνήσει τη ζωή της να στολήσει
με χαρά που θ' αναστήσει και το γέλιο του ντουινιά.

Ο Χοχλιός

Σε κληματαριάς βλαστάρι
κρέμετ' ένα σαλιγκάρι
προχωρά σιγά με χάρη
και φοράει και γυαλιά.

Και μου λήξει, πριν βραδιάσει
αν δεν κάνω καμιά στάση
μη με λένε Αναστάση
αν δεν φτάσω στα ψηλά.

Σαν χοχλιός κι εγώ πεινάω
όμως έχω για να φάω
χορταράκια π' αγαπάω
και σταφύλια ραζακιά.

Με χιλιάδες δόντια τρώω
τις μπουκιές μου ψιλοκόβω
μουρμουρίζω κι έχω φόβο
πως εχθρός με κυνηγά.

Μου χτυπήσανε την πόρτα
σκέφτηκα θα πάω βόλτα
είδα βάτραχο στα χόρτα
και μαζεύτηκα ξανά.

Το καβούκι που φοράω
και το σέρνω όπου πάω
σπίτι ίσα να χωράω
δεν αντέχει και πολλή.

Αν μου σπάσει και διαλύσει
ξέσκεπο θα με αφήσει
κι όπου κι αν με παρατήσει
θα με βρει πουλί κι οχιά.

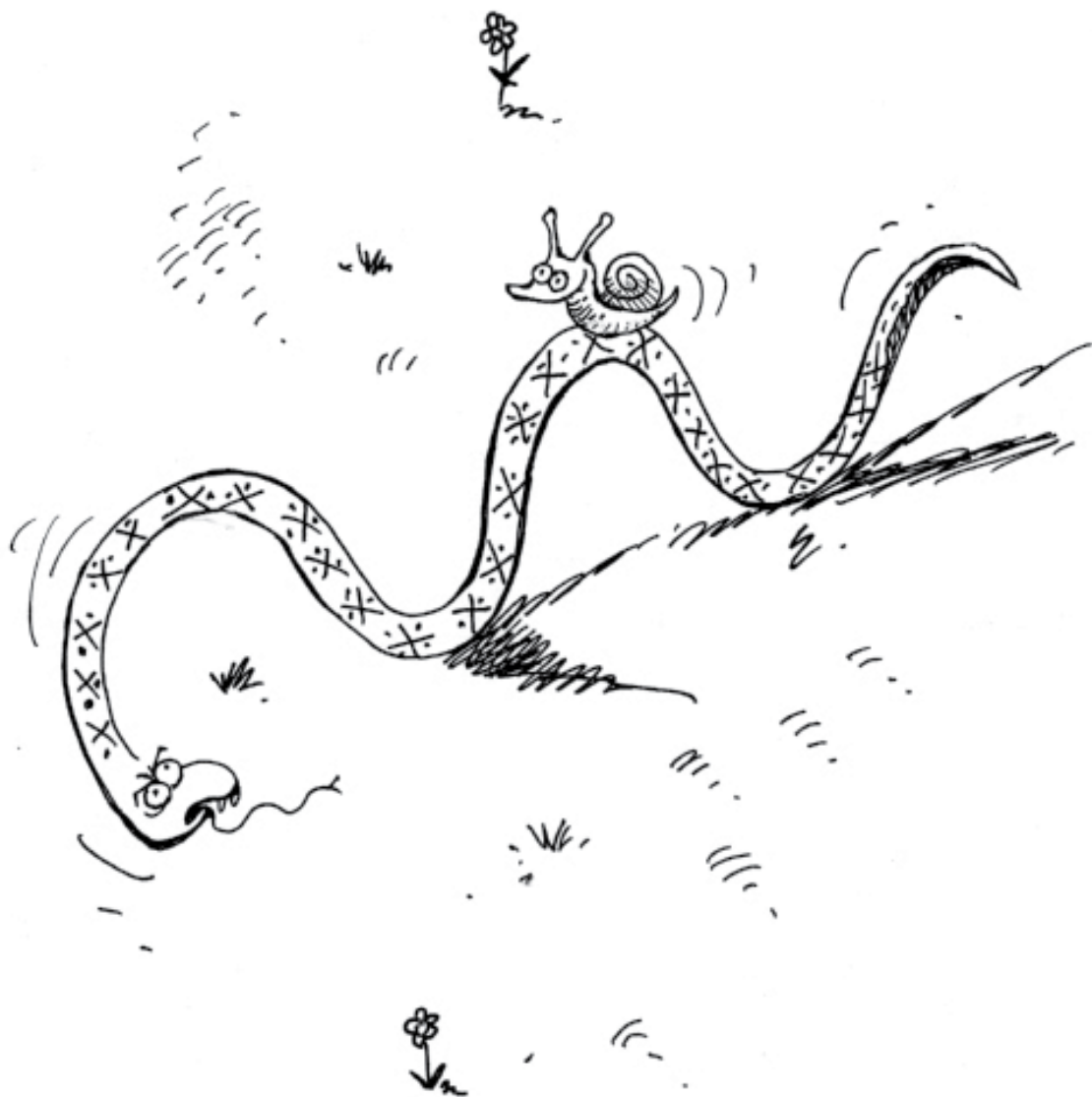
Από σπίτι ως μετόχια
Καλοκαίρι, Πρωτοβρόχια
με γυρεύουν και με φτώχεια
για μεζέ, για φαγητά.

Και με πλένουν και με βάζουν
με τα χέρια τους να στάζουν
στο τηγάνι και στενάζουν
και ανάβουν τη φωτιά.

Πώς να φύγω πού να πάω
μες στο λιάδι τους γλιστρώ
εφιάλητη θα περνάω
θα με φάνε τα θεριά.

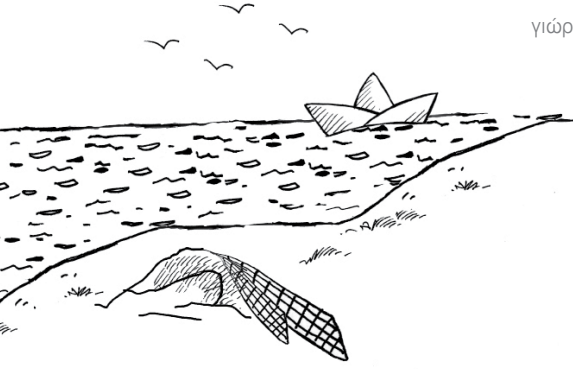
Δεν σου λήω παραμύθια
ούτε θέλω και βοήθεια
λήω μόνο την αλήθεια
αν και ξέρω πως πονά.

Τώρα πια που έχω πείρα
κλαίω την κακή μου μοίρα
λήθος δρόμο λήω πήρα
μα ποτέ δεν είν' αργά.

Κι έτσι φεύγω μάνι-μάνι
με τα σάλια ποιος με πιάνει
δεν μ' αγγίζει, δεν με φτάνει
με κοιτάζει μοναχά.

Θα φωλιάσω σ' ένα βράχο
άλληλες έγνοιες θέλω να 'χω
κι ο Θεός κοχλιό μονάχο
ας μ' αφήσει στα βουνά.

Τώρα ξέρω και διαβάζω
τις ταμπέλιες που κοιτάζω
μα και δυνατά φωνάζω
στο σχολείο το πρωί.

Έμαθα την αλφαβήτα
άλληφα πρώτα μετά βήτα
άλληλο γιώτα, άλληλο ήτα
τρεις γραμμές θέλει το πι.

Ξέρω και να συζητάω
παραμύθια αγαπάω
που παντού τα κουβαλάω
και τα ήέω στη στιγμή.

Να σου πω για το βαρκάρη
που με φως από φεγγάρι
νύχτα ψάχνει στο αμπάρι
σπίρτα και σουγιά να βρει,

για να κόψει το ψωμί του
να δολώσει τη συρτή του
να χαρεί με την ψυχή του
κι η ψαριά να βγει καλή;

Η γυναίκα του η Σία
είχε πάει παραλίγα
κι ήταν είπε ευκαιρία
και τη βάρκα τους να δει.

Η φυλακή

Σκέφτηκε να συγυρίσει
όλα να τα καθαρίσει
να πετάξει να κρατήσει
κι όλα αυτά στο πι και φι.

Τάσο να 'χεις καλή στράτα
σου ετοίμασα τη βάρκα
άφησα και μια ντομάτα
θα τη βρεις στην κουπαστή.

Και ο Τάσος: με τι χάρη
μπέρδεψες σπίτι πατάρι
με τη βάρκα και τ' αμπάρι
μία μέρα Κυριακή.

Βρήκα σπίρτα μουσκεμένα
βρήκα δίχτυα μπερδεμένα
όλα τα 'χω πια χαμένα
με την τύχη μου αυτή.

Τα καράβι θα σαλπάρει
πάω στη Μαδαγασκάρη
που ψαρεύονται και σκάροι
μη με πάνε φυλακή.

Ξέρω χίλια παραμύθια
οπού ήνε την αλήθεια
δεν μ' αρέσουν τα ρεβίθια
τα κουκιά και η φακή.

*Το παρόν βιβλίο
είναι εκτός εμπορίου.*

Είμαι μεγάλος μπαμπάς με μικρό γιό.
Παραμύθια δεν ήξερα να του πω. Ούτε τραγούδια.

Μια μέρα κάτι μαστόρευε... στην κουζίνα
και του ήλθει η μητέρα του: «έλα δω βρε πιθήκι».

Παραξενεύτηκε, γέλασε,
κι ύστερα άρχισε να με γυροφέρνει
μ' ένα κομμάτι μήλο στο χέρι του,
μονολογώντας πιθήκι-πιθήκι.

Έτσι στήσαμε αναπάντεχα το πρώτο μας παραμύθι.
Και μας άρεσε.

Και το ζούσαμε, το επαναλαμβάναμε,
του έλεγα τον πρώτο στίχο έλεγε τον επόμενο,
μέχρι που μου είπε:

Μπαμπά είναι μυστικό
δεν το λέμε,
είναι μόνο για μας
παραμύθια με τον Γιάννη

§ παραγραφος
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ISBN: 978-618-81064-5-1

